

[Marianne Jelved]

tingets talerstol. Det er oplagt, at det skal kortlægges og forhandles, og det er jo derfor, det er nødvendigt, at arbejdsmarkedets parter bliver inddraget, er med til at sørge for, at de politiske mål nås.

I de politiske mål ligger altså, at det skal være solidarisk, og at det skal omfatte også dem, der er uden ledighedsrisiko, og som i virkeligheden også er dem, der er højestlønnede og derfor ofte er dem, der lægger lønniveauet. Altså det er jo den tankegang. Og så lad os dog drøfte det og se, om man kan finde en løsning.

Omkring det ultimative krav eller ej så synes jeg, vi bliver nødt til at konstatere, at vi jo ikke kan blive stående i den diskussion. Altså på et eller andet tidspunkt må vi jo flytte os fra det og så komme videre. Jeg har hørt statsministerens redegørelse i torsdags, og det har hr. Stavad og Socialdemokratiet og alle de andre også. Da var der jo en invitation til at komme i gang med forhandlingerne igen, og det er sådan set det, jeg støtter statsministeren i.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Ja, jeg tror, at fru Lilli Gyldenkilde vil erkende den cadeau, der ligger i, at jeg giver hende ret i bemærkningerne om økonomer og problemerne med uden videre at tage for pålydende, hvad økonomer siger om dagpengesystemet og andre ting. Jeg tror også, fru Lilli Gyldenkilde ved, at jeg deler hendes opfattelse af omkostningerne ved arbejdsløshed og af problemerne ved at lade de svageste i stikken. Den har vi tilfælles.

Derfor synes jeg også, at fru Lilli Gyldenkilde skal overveje én gang til udtalelsen om, at det er det, at man fjerner 15 mia. kr. fra statsbudgettet, det drejer sig om. Statsbudgettet er jo ikke en kasse, som man bare har til rådighed. Statsbudgettet og skatterne er tilvejebragt af befolkningen gennem skatteindbetalinger, og derfor er det interessante: Hvem er det, der betaler til dagpengesystemet? Ja, det er jo ikke bare dem, der får glæde af det. Det er i høj grad også en hel masse mennesker, som ikke har glæde af det, og det er i et vist omfang sikkert også rimeligt, men der er dog en grænse, der må sættes på det punkt.

Derimod er det yderst urimeligt, at folk, der er på arbejdsmarkedet, men har høj indkomst og lav ledighedsrisiko, betaler meget lidt til det.

Vi ved, at der er 800.000 på arbejdsmarkedet, som ikke er forsikrede. Noget af det, de nye overvejelser omkring dagpengereformen netop skulle sikre, var, at de nu kommer til at være med på rimelige vilkår, at de ikke bare kan hælde deres hoved til, at skulle det gå galt for dem, så er der et bistandssystem, som nok skal redde dem, og så kan de i øvrigt køre på frihjul. Det synes jeg er en solidarisk betragtning, som skal med ind i overvejelserne.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Jeg var glad for den måde, fru Marianne Jelved formulerede holdningen til kommunerne på. Det er den måde, den bør formuleres på, men det var ikke den måde, statsministeren formulerede regeringens politik på over for den socialdemokratiske forhandlingsdelegation. Det var et krav om, at Socialdemokratiet skulle forpligte sig til at deltage i en øvelse, som skulle føre til, at der blev skåret så meget, så kommunerne kunne nedsætte skatteprocenterne med to point over de kommende fire år. Derfor var det uacceptabelt for Socialdemokratiet herinde, for Socialdemokraterne ude i kommunerne og – er jeg overbevist om – langt de fleste kommunale grupper i alle partier, også regeringspartierne.

Med hensyn til dagpengene er det hovedspørgsmål, som jeg egentlig har til fru Marianne Jelved: Hvorfor kunne man dog ikke overlade det til arbejdsmarkedets parter i de trepartsdrøftelser, man selv havde fået indkaldt, at drøfte de her ting først, før der skulle laves politiske konklusioner? Og hvorfor kunne man dog ikke med hensyn til arbejdsmarkedspension få et udspil fra regeringen, som både fagbevægelsen og Socialdemokratiet var interesseret i at kende, hvorimod vi altså fik et på dagpengeområdet, som man egentlig godt kunne have ventet med at komme med?

Så vil jeg godt sige til fru Marianne Jelved to ting om bruttoskatten. Det, der er den afgørende pointe – og det var fortsættelsen på det citat, fru Marianne Jelved afbrød, fra beslutningsforslag nr. B 16 – er, hvordan man bruger de penge, man får ind. Bruger man dem til at lette i bunden, bruger man dem til at lette den proportionale skat? Eller gør man som regeringen i realiteten det, at man letter i toppen af indkomstfordelingen for de penge? Så bliver det jo ikke